

Introit: *Ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení. (Izajáš 40,31)*

Bratři a sestry,

chci dnes mluvit o síle člověka. S přibývajícím věkem člověku ubývají fyzické, ale i psychické síly a **spíše přibývá všelijakých těch ostnů**. Jak se s tím má člověk vyrovnat? Jak se má člověk smířit s tím, že už nevyjde kopec, že ho každý předběhne, že už není schopen toho udělat tolik, co kdysi, že má různé obavy? Když jsem se tak nedávno modlil a posteskl si u Pána Ježíše, že se cítím slabší, že už toho fyzicky tolik nezvládnou, a že je mi jasné, že sil bude nadále ubývat, tak jsem dostal velmi potěšující odpověď. A skutečně to vnímám jako odpověď od Boha, neboť jsem u toho prožíval radost z Ducha svatého. Mou mysl zaplnily myšlenky, že **největší síla člověka je láska, odpuštění, smíření, žehnání, modlitba, víra, na stáří by měla přibývat i životní moudrost a poznání Boha**. A vůbec s tím, jak člověk má růst v Kristu, tak tyto duchovní síly by v nás měly sílit. Tělesné slábnou, duchovní by měly růst. A ty duchovní síly jsou neuvěřitelně obrovské. A jsou člověku dostupné, i kdyby byl chromý, nebo byl už jen němý či slepý a ještě k tomu ležák. A tyto síly mají pro Boží království mnohem větší cenu, než ty síly fyzické, neboť tyto síly vydrží nejen do konce tělesného života, ale mají přesah právě až do věčnosti. Jsou dostupné každému, kdo uvěřil v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. Ze vztahu s Kristem je možné tyto síly čerpat. Tak jak se zpívá v jedné naší písni: **Kristus je má síla i spasení!**

V tom starozákonním textu jsme četli, co říkal Bůh skrze Mojžíše. Nejprve tam je zaslíbení, že **když se člověk bude řídit Božími nařízeními, že se rozmnoží, obdrží zemi, bude mít požehnání**. Pak je tam výzva, **že si Boží lid má připomínat cestu**, kdy Hospodin Izrael vyvedl z Egypta, staral se o ně na poušti, **vedl je k pokoře a víře**, a nakonec je **dovedl do zaslíbené země**. Že to byl Bůh, bez něhož by se v té chvíli skutečně neobešli. Avšak co mi přijde v tom textu zcela zásadní, je výzva, že člověk až dosáhne určitého blahobytu a dobrého zázemí, **nemá na Hospodina nejen zapomínat**, ale také si nemá říkat ve svém srdci: „**Tohoto blahobytu jsem se domohl svou silou a zdatností svých rukou**.“ Do takové pasti se už chytil ne jeden křesťan. Ano, říkám pasti, neboť takový postoj již mnohé odvedl od spoléhání se na Boha. Takový člověk spoléhá pouze na sebe a je sám sobě bohem. A přitom **Bůh nám říká, že nemáme spoléhat na své síly, ale máme se opřít o Hospodina**. Ano, v produktivním věku můžeme mít skutečně sil na rozdávání, a můžeme se cítit velice dobře v tom, jak jsme silní a dobří a kolik toho zvládneme, avšak požehnaný nakonec zůstane pouze ten, který rozpoznává, že **silu jeho nohám a pažím dal Hospodin**. On nám dal vzrůst, On nám dal zesílit, On nás uschopnil. A to není samozřejmost, ale veliká Boží milost. Vždyť se podívejme kolem sebe, kolik je na světě nemohoucích. **Pamatuj tedy na Hospodina, svého Boha, neboť k nabytí blahobytu ti dává sílu on**, tak se uzavírá ten starozákonní text, avšak společně s varováním: **Jestliže však přesto na Hospodina, svého Boha, zapomeneš a budeš chodit za jinými bohy, sloužit jim a klanět se jim, dosvědčuji vám dnes, že docela vyhynete**.

Bůh má být tedy tou naší silou a apoštol Pavel nám předkládá překvapivé poznání. **Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný**. Když bychom tuto větu vytrhli z předchozího kontextu, tak bychom si řekli, že nemá logiku. A přitom je v ní ukryto objevení Boží síly do života člověka! Ve chvíli, kdy se člověk cítí silný a dokáže spousty věcí, tak prožívá tu sílu tak nějak ze sebe a nemá potřebu vnímání Boží síly. V takovém období je člověk náchylnější **k povyšování se, k pýše**. Ostatně už od dětství je v každém člověku takový sklon. Snaha být první, být oslavován, vyhrát za každou cenu, anebo u toho, kdo si nevěří a podceňuje se, tak tam se ta forma pýchy projevuje jinak. Člověk je nespokojený sám se sebou, nespokojený, že nedokáže to co druzí, nedosahuje jejich úrovně. I za tím stojí lidská

pýcha. Být nejlepší. Pavel však přichází s poznáním, které může mnohému člověku otevřít oči a mnohému z nás pomoci. **A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval.** A my si musíme přiznat, že každý z nás má nějaký ten svůj osten a ne jeden! Můžeme mít tělesné ostny, něco, co nás limituje, každý z nás přitom máme taky všelijaké své slabosti, které nás sráží a stále nám připomínají, že jsme hříšní lidé. Ač děláme, co děláme, ač se snažíme změnit v charakteru, stejně ve vypjatých situacích se projeví naše charakterové vady. A tak bychom mohli pokračovat. Ovšem Pavel se v tom snaží vidět souvislost. A z toho, co nás sráží, naopak vytežit ke slávě Boží a k poznání Boží síly. Ve chvíli, kdy si člověk totiž uvědomí, že sám nezvládne být lepším člověkem, že sám nezvládne odolat pokušením, že sám nedokáže zvítězit nad svým životem, nad nemocí, nad svým charakterem, ale naopak uvědomí si svou hříšnost, nedokonalost a smrtelnost, pak by ho to mělo vést k pokoře. **K pokoře, která volá: „Pane Ježíši, potřebuji tě!“** A když bychom si porovnali různá prostředí, tak např. na stadiónu, nebo na oslavě je jiná atmosféra, než např. v čekárně na pohotovosti. A jak říká kniha Kazatel: **Lépe je jít do domu truchlení než vejít do domu hodování, neboť tam je zřejmé, jak každý člověk skončí, a živý si to může vzít k srdci.** Měli bychom si, bratři a sestry vzít k srdci, že nemáme své životy ve své ruce. A vzít si to k srdci i tehdy, když ještě máme plno sil.

Nicméně pojďme ještě k těm ostnům. Když Pavel mluví o tom svém, tak říká, že **kvůli tomu třikrát volal k Pánu, aby ho toho ostnu zbavil.** Ale nestalo se tak. Pán ho totiž skrze ten osten naučil něco nového a řekl mu: **„Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“** Bratři a sestry, nechci, aby nám ten text vyzněl, že nemá cenu se modlit, např. za uzdravení. Naopak Pán Ježíš nás vybízí, abychom se modlili i za uzdravení a na druhé abychom např. vzkládali ruce a mazali nemocné olejem k uzdravení. A taky je řečeno, že **modlitba víry zachrání nemocného.** Můžeme ale podle toho usoudit, že Pavel se nemodlil ve víře? Jistěže ne! Pavel na svou trojí modlitbu slyší Boží odpověď. A já si myslím, že takovou odpověď může pochopit a přijmout pouze člověk, který je absolutně vydaný Pánu. Člověk, který právě touží po tom, aby se v jeho životě projevila Boží síla. Člověk, kterému nejde o jeho vlastní slávu. A navíc, vydaný člověk je ten, který touží po tom, aby druzí byli zachráněni i za cenu toho, že by to mělo něco stát toho vydaného. Pána Ježíše to stálo život, apoštol Pavel nakonec s radostí přijímá nejen svůj osten. Ale jak píše: **Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem slab, jsem silný.** My nevíme, co bylo u Pavla tím ostnem, zda to byl nějaký zdravotní problém, který ho limitoval, nebo nějaké trápení, psychická bolest, nebo nějaká tělesná nebo charakterová vada, anebo jestli to nebylo nějaké pokušení, kterého se nemohl zbavit a ve kterém selhával. A myslím, že to není až tak podstatné. Podstatná je cesta, kterou nám ukazuje. On nám ukazuje, že i když se necítíme ve své kůži, když máme nějaké bolesti, nemoci, trápení, anebo když dokonce nás někdo uráží, pronásleduje, že v tom lze nalézt nejen jak se s těmito věcmi vyrovnat, ale dokonce jak v nich nalézt radost, a tak nad nimi zvítězit! Jen je potřeba být vydaný Pánu, dávat se mu k dispozici takový jaký jsem, jako nástroj Božího království. A možná známe někoho, kdo navzdory svým ostnům žije svůj život k Boží slávě. A právě skrze jeho nějaké omezení si ho Bůh používá. Netrapme se, bratři a sestry, svými ostny, ale naopak, děkujeme za ně Bohu a objevme skrze ně novou Boží sílu.

A ještě přece jen jedna věc k zamyšlení. Našel jsem si definici síly jako fyzikální veličiny. A je tam napsáno, že síla se projevuje buď statickými, anebo dynamickými účinky. **Dynamické účinky jsou příčinou pohybu těles, kdežto statické jsou příčinou deformace těles.** Nechme se Boží silou uvést do pohybu, buďme aktivními křesťany, v opačném případě by se nám mohlo stát, že budeme křesťany zdeformovanými, nikoliv reformovanými ☺. A to jistě nechceme. Amen. Píseň 635 modl. píseň 381

Slovo posláni: Ježíš praví: „Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Váš duch je odhodlán, ale tělo slabé.“ (Marek 14, 38)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 685